

Η ΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΜΑΪΟΥ 1921

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ....

ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΥΣ

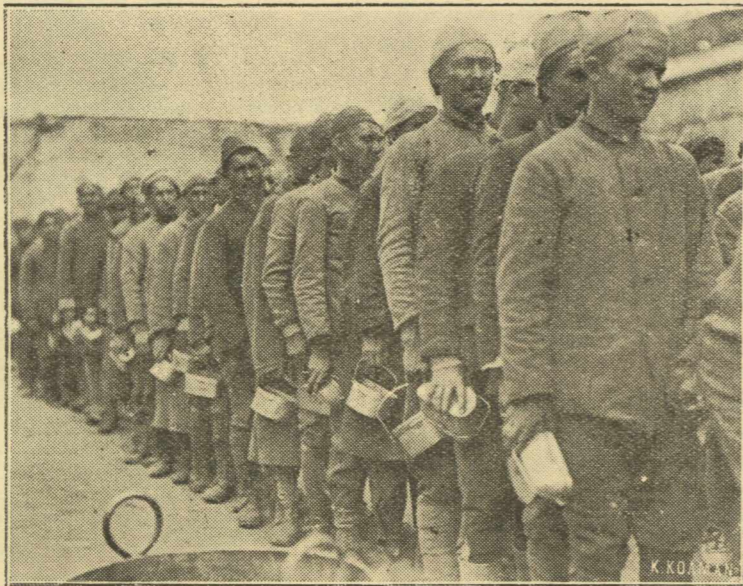
Τὸ κανόνι ἔχει παύσει, ἡ σάλπιγγα ἐσώπασε καὶ ἄλλη ἐπίθεσις, ἐπίθεσις ἡρώϊκῆ ἐναντίον τῆς καραβάνας ἤρχει ε.
(Ἔργον τοῦ κ. Γ. Προκοπίου)

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ:

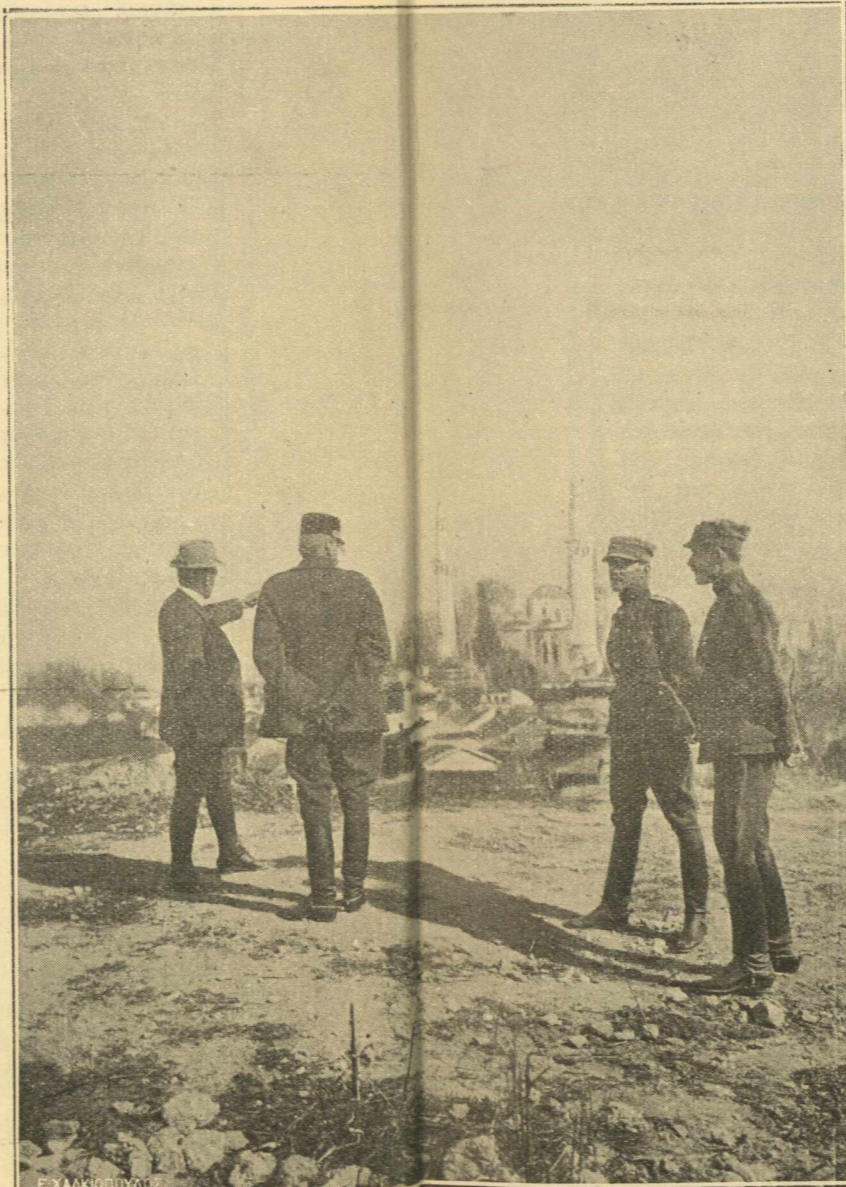

Εἰς τὴν Κοβαλίτσαν οἱ φαντᾶροι μας ἐξορμῶντες μετὰ τὴν λόγῃν καὶ διασπᾶζοντες τὰς ἐχθρικὰς γραμμάς.
(ὑπέροχον φωτογραφικὸν ἔργον τοῦ καλλιτέχνη μαρ κ. Γ. Προκοπίου)

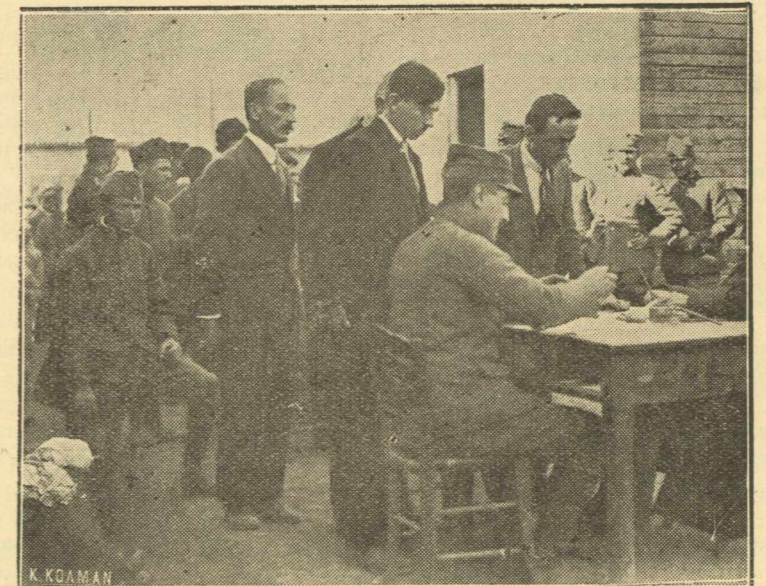
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΑΠΟΥΛΑΣ

Τοῦρκοι αἰχμάλωτοι λαμβάνοντες τὸ σουσίτιόν των

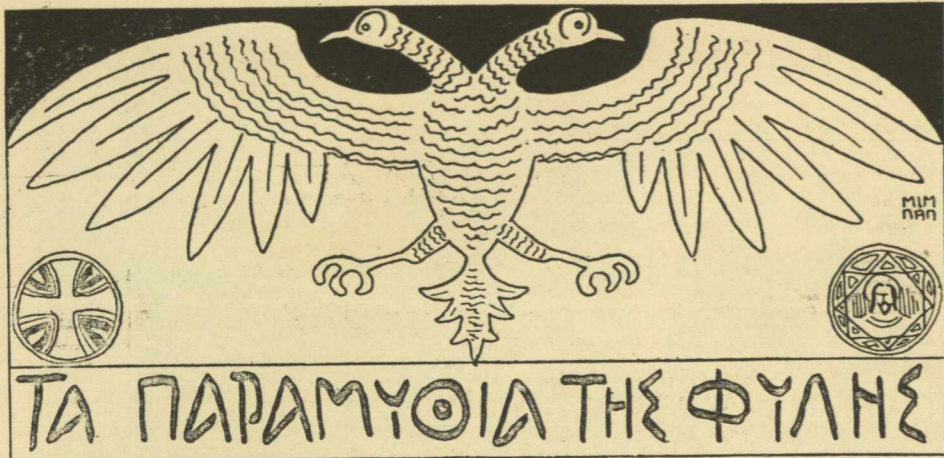

Ὁ ἀρχιστράτηγος κ. Παπούλας μετὰ τὸν δημοσιογράφον κ. Σ. Προκοπίον ἐμπρὸς εἰς τὸ Μεγάλον Τζαμί τῆς Προύσσης.

Ἐγγραφή ἐθελοντῶν εἰς Σμύρνην

ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Η ΚΟΛΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑ-ΣΟΦΙΑΣ

Σε μία κολόνα της Αγία-Σοφίας, ψηλά πολύ ψηλά, φαίνεται ως τώρα αίμα. Είναι σημάδι που έβαλε ο Αμιράς ο Μουχαμέτης με την απαλάμη του βουτηγμένης τ'ό αίμα, όταν πήγχε τ'ήν Αγία Σοφία και την έκαμε τζαμί. Κ' έφτασε τόσο ψηλά γιατί πατούσε άπάνον σε σωρούς κορμιά των χριστιανών, που σκότωσαν μέσ' τ'ήν εκκλησιά οι Τούρκοι.

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Σ' τόν καιρόν των Τούρκων πολλάς

φαμίλλιας εκρύφτηκαν τ' το καταφύδι τ' άγιου-Βασιλείου για να γλυτώσουν, και είχαν βάλει βίγλαις και τ' τα τρία πατώματα του καταφυδιού. Οι Τούρκοι όμως εύρηξαν τήν τρύπα, που είχε στην κορφή του βράχου και έσφαζαν όλους όσους ήσαν στο πρώτο πάτωμα. Και φαίνονται ακόμη από τότε σ' τούς τοίχους τ'α αίματα. Και μία γροιά που ήταν με τήν κόρη της σ' άλλο αντικρινό καταφύδι είδε τους Τούρκους που πήραν τ' άπάνον μέρος του καταφυδιού κ' έσφαζαν κ' εφώναζε:

Η πάνω βίγλα πάρτιεν η κάτω αποκοιμιάται, στην μεσαιάν ηστρογγίσις, Παιδιά, η Πόλις πάρτην.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

Τό βράδυ της παραμονής της αναχωρήσεως του ο Πέτρος πήγε να ιδή τήν άρραβωνιαστική του.Θα έφρευε τ'ο πρωί της έπομένης με άλλους λεβέντες του χωριού του, τους όποιους είχε καλέσει η άγωνιζόμενη πατρίς. Έπρόκειτο περι ένος άποχαρισμένου μυστικού, κάτω από τ'ά άστρα τουΒραδυού, ανάμεσα στα δέντρα και ταις άγριοτριανταφυλλιάς του κήπου, αί-όποια άρωματίζαν τόν άέρα. . .

Εκείνη που θα εγίνετο μετά τήν επιστροφή του από τόν πόλεμο γυναίκα του και θα τόν καθιστούσαν εδνυχισμένο τόν έπεριμενε με τ'α μάτια όγρά και τήν καρδιά σφιγμένη. . . Εκάθησαν εις τήν λευκήν άσβεστομένην πεζούλαν και έμίλησαν για τ'ο ταξειδί του, για τούς κινδύνους και ταις περιπέτειες του πολέμου, για τόν καιρό του χωρισμού και τ'α χέρια των έσφιγγοντο με λαχτάραν και τ'α μάτια των ήσαν γεμάτα φώς έλπίδος και άγάπης!

Η τελευταία στιγμή έφθασεν. Εκείνη τόν άγκάλιασε, τόν έφίλησε και του έδοσαν όσες ευχαις ήξευρε, μ' όλην της τήν καρδιά, μ' όλην της τήν ψυχή. Τού εδύθη να γυρίση νικητής,του έπε να είναι άνδρειος του εζήτησε να τήν θυμάται. . .

Και συγχρόνως έξεκρέμασεν από τόν λευκόν, χυτόν λαμόν της και έκρέμασεν εις τόν ιδιόν του ένα παλαιόν άσημένιο μενταγιόν, με τόν Άγιον Γεώργιον επάνω, ένθύμιον της Έπαναστάσεως, τ'ο όποιον είχαν από τήν μάμην της.

Ο Πέτρος ήθέλησε ν' άρνηθή. Άλλ' ατή του έφραξε τ'ο στόμα με τ'ο τελευταίον, τ'ο ύστατον φίλημα σαρα-

κτικόν φίλημα του ό αποχωρισμού και του έιπε:

— Κράτησε το...Νέ σε φυλάγη και να με θυμάσαι! . . .

Όλα αυτά, μέχρι της τελευταίας λεπτομερείας, τ'α θυμάται τώρα, έπειτα από τόσους μήνας άγώνων και περιπετειών, τ'α θυμάται ο Πέτρος καθισμένος κάτω από ένα γέρινο δένδρο μέσα εις τόν Μικρασιατικό κάμπον. . .

Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε. . .

Ήμέρες, έπειτα μήνες, έτος σχεδόν. . . Και τώρα ο άγών θα έτελείωνε και θα έβλεπε πάλιν τ'ο χωριό του, ήτο βέβαιος γ' αυτό, αί Κεμαλικαί όρδαι είχαν συντριβεί και ύποχωρούσαν διαρκώς και έσαρώνοντο!

Τόσους μήνας έπολέμησε πάντα με θάρρος, ακούρατος, άκατάβλητος. Δέν ελημπονόσε τ'α λόγια της άρραβωνιαστικής του, τ'α όποια τόν ένεψύχωναν τήν ώραν της μάχης και τόν έαμναν να πίπτη όμοιος με στανραετόν κατά τόν Τσέτηδον του Κεμάλ. Τ'ο φυλαχτό τ'ο είχε πάντοτε εις τόν λαμόν του κρεμασμένο, εκεί πρ'ος τ'ο μέρος της καρδιάς, διότι του τήν εθύμιζε και του έδινε θάρρος και ύπομονήν.

Αήριον πάλιν θα εδίδετο νέα μάχη, μάχη σφοδρά, λυσσαλέα. Ο εχθρός ήτο άπέναντι. Δέν τόν έβλεπεν εις τ'ο σκότος αλλά τόν εμάντευεν όμοιον με φηρίον φρικώδες, τ'ο όποιον ετοιμάζεται διά να έφορμήση. . .

Οί στρατιώται ήσαν ήσυχoi. Είχαν συνηθίσει εις τήν νίκην και ήσαν βέβαιοι δι' ατήν και εκύτταζαν τόν

ουρανόν με άνυπομονήσιαν, προσμένοντες τήν αήγήν διά να δώσουν ένα ακόμη μάθημα εις τόν θρασύν επαναστάτην.

Η νύχτα έπέρασεν ήσυχα. . .

Και όταν η αυγή άρχισε να σκορπίζη τ'α τριαντάφυλλά της επάνω από τ'α χιονοσκεπέστα άσιατικά βουνά, δλόκληρον τ'ο στρατεύμα είχαν εζυπήσει και προετοιμάζετο διά τήν μάχην με τήν άταραξίαν τήν όποιαν δίδει η γενναίότης και η άνδρεία.

Οί στρατιώται ήσαν εδθυμοι. Άστείζοντο και εις τ'ας κινήσεις των εφαινετο η άνυπομονήσιαν διά τήν έφοδον. Οί αξιωματικοί εδίδον διαταγ'ας και τ'α πάντα ήσαν πλέον έτοιμα όταν τ'α πυροβόλα ήρχισαν να βροντούν και να σκορπίζον βροχίν όβιδον. . .

Τούς κρότους, κρότους κεραυνών τοις άντιλαλούσαν αί γύρω φάραγγες και η γή έτρεμε και η άτιμόσφαιρα εγίνετο βουρεια και πνιγηρά. . .

Τήν τελευταίαν στιγμήν ο Πέτρος έσκέφθη να εξασφαλίση κάπου άλλοτ'ο φυλαχτό του αλλά δέν του εδόθη καιρός. Η μάχη ήρχισε με ίσην λύσαν, με τήν ατήν μανίαν και από τ'α δύο μέρη. Έβρεχεν όβιδας, η γή άνεσκάπτετο, σύννεφα πελώρια σκόνης φλογερά ύπό τόν ήλιον έσκέπαζαν τ'α πάντα γύρω, κρότοι κεραυνών ετράνταζαν τόν τόπο, γύρω αί σφαιρες έπερνούσαν κ' έσφύριζαν σάν περωτά φειδιά, επικρατούσε πανδαιμόνιον κρότων, κραυγών, ιαχών, προσταγμάτων, εκρήξεων. . .

Έξαφνα εδόθη τ'ο σύνθημα: — Έμπρός! . . .

Και δλόκληρον τ'ο στρατεύμα ως ένας και μόνος άνθρωπος ετινάχθη επάνω και

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Αι ήρωϊκαί μας Νήσοι Σπέτσαι, Ύδρα και Ψαρά με τ'ας λάμψεις του άφθάστου πατριωτισμού των εφώτισαν τόν ουρανόν της άναγεννωμένης Πατρίδος από τών πρώτων στιγμών της έθνικής μας εζεγέρσεως.

Αι «ναυτικά» νήσοι αί όποιαί έδωσαν τ'ο πρώτον ναυτικόν ελληνικόν πολεμικόν εις τήν άγωνιζόμενην Ελλάδα, ήγειραν τήν Σημαίαν της Έπαναστάσεως εν μέσφ άκρατήτου ένθουςιασμού. Οί Σπετσιώται πρώτοι διέσπασαν τ'α δεσμά της δουλείας. Η θρησκευτική και πολιτική αυτών εζεγέρσις ετελέσθη πανδημώς. Η Σημαία της Έλευθερίας άνεπετάθη παντού.

Τ'ο κανόνι κροτεί παταγωδώς και από κάθε γωνίαν της νήσου ακούεται ψαλλόμενον τ'ο έμβατήριον του Ρήγα Φεραίου. Οί άρχοντες της Νήσου ετοιμάζουσιν άμέσως και εζοπλίζουσιν πλοία πρ'ος δράσιν πολεμικήν και η περικλής Μπουμπουλίνα εείρσκειται μεταξύ τών άτρομήτων καπεταναίων του στόλου. Οί πρώτοι πολεμικοί θριάμβοι κατά του τυράννου δέν βραδύνουν να εκδηλωθόν. Τήν 11 Άπριλίου 1821 εισέρχονται έντ'ος του λιμένος της Νομβεμβασίας τ'α Σπετσιώτικα καράβια άποκομίζοντα τήν πρώτην εχθρικήν λείαν. Μία τουρκική κορβέττα και έν τουρκικόν βρίκιον είναι ό καρπός της νίκης. Η πατριωτική απόφασις τών Σπετσιωτών ήλεκτρίζει τ'α Ψαρά και τήν Ύδραν. Οί Ψαριανοί, τ'α άπτόητα αυτά θαλασσοπόδια, άναμένον ενάγωνίως τ'ο σύνθημα της Έπαναστάσεως. Ο άσθενέστερος σπινθήρ εινα ικανός ν' ανάψη πυρκαϊάν και η εμφάνισις του Σπετσιώτου πλοίαρχου Τσοούπα ερχομένου διά να εζεγειρή τήν Νήσον εείρσκει τοις κατοίκους έτοιμούς διά πάσαν θυσίαν. Τ'ο Πάσχα εορτάζεται εις τ'α Ψαρά ως Έθνική Άνάστασις και τ'ο χαρμόσυνον «Χριστός Άνέστη» άντικαθίσταται από τήν εήχην ή «Έλλάς Άνέστη».

Έκτοτε οί Ψαριανοί άτρόμητοι εις τ'ας πολεμικάς των επιχειρήσεις, αποβαίνουσι τ'ο βόρητρον του Τούρκου εις τήν

ανατολικήν παραλίαν, κυριεύοντες πλοία, καταστρέφοντες μεταγωγικά τροφίμων και όπλιτών και συλλαμβάνοντες από τήν γραμμήν της Τενέδου μέχρι της Ρόδου κάθε τουρκικόν καράβι που θα άπετόλμα να επισπίση από τήν Μικράν Ασίαν τ'α παραλία φρούρια της Πελοποννήσου.

Όραιαί και μεγάλαί έθνικαί ήμέραι της βαθμιαίας έθνικής εζεγέρσεως πόλεων, χωριών, νήσων, νησίδων και πάσης γωνίας κατοικημένης της ελληνικής πατρίδος. Μετά τ'α Ψαρά εισέχειται εις τόν άγώνα η άριστοκρατική και γενναίόφρων Ύδρα. Κατ' αρχάς οί πρόχρητοι ήσαν διστακτικοί. Αντιθέτως πρ'ος τ'ο λαϊκόν φρόνημα τ'ο όποιον, άρχηγόντος του Άντωνίου Οικονόμου, ήτο άσυγκράτητον πρ'ος άμεσον δράσιν και ένεργειαν. Και τ'ο πολεμικόν κίημα τ'ο κατακλύζον ήδη τήν ελληνικήν ψυχήν, δέν εβράδυνε να καλύψη με άμετρον πατριωτικόν ένθουςιασμόν και τ'α στήθη της Ύδραϊκής Άριστοκρατίας. Ηρκεσεν η εμφάνισις Σπετσιωτικών πλοίων φερόντων εις τούς ιστούς των και τ'ας κραίας των τ'α σήματα της Έλευθερίας, ήρκεσε τ'ο άγγελμα ότι εζεγέρθη η Πελοπόννησος και ότι οί Άλβανοί της Μεγαρίδος εβράδιζον εναντίον της Κορίνθου διά να εζαναμίση πάντα δισταγμόν και ν' αναρρίπιση εις τήν Ύδραϊκήν ψυχήν τήν πατριωτικήν φλόγα ήτις παρέμεινε άσβεστος καθ' όλην τήν διάρκειαν του Άγώνος. Τήν 17 Άπριλίου εωραθή επισήμως και μεγαλοπρεπώς έν

Ύδρα η προσχώρησις της Νήσου εις τήν Έπανάστασιν. Άνυψόθη πανηγυρικώς και μετ' άπεριγράπτου συγκινήσεως η Σημαία της Έλευθερίας και ο Ύδραϊκός Λαός άδελφωμένος κατέβαλε πάσαν τήν ήθικήν και ύλικήν συνδρομήν του διά τήν αίσίαν εκβασιν της Έπαναστάσεως. Έκτοτε συνηγομένοι οί πολεμικοί στόλοι τών 3 νήσων, αίτινες διέθεσαν 176 όπλισμένα πλοία, διεδραμάτισαν τ'α άθάνατα πολεμικά των έργα δι' όν ελαμπρύνθη η Πατρίς και εθεμελιώθη η έλευθερία του ελληνικού λαού.

ώρμησε κατά του εχθρού μέσα εις τήν βροχίν των σφαιρών, ταις φλόγες, τόν θάνατον. . .

Ο Πέτρος έτρεχε μεταξύ τών πρώτων. Δέν εσκέπτετο πλέον τίποτε. Τόν κατείχεν η λύσσα του πολεμιστού, περιφρονούσε τόν θάνατον, θραύσμα όβιδος του ήρπασε τ'ο πλίκιον. Δέν εσταμάτησε. Μία όβις εζεργράγη πλάγι του. Διέβη άτρωτος. . .Οι δύο στρατοί είχαν συμπλακή πλέον. Η έφοδος ύπήρξε τόσον όρμητική ώστε ο εχθρός εκάμφθη άμέσως σχεδόν. Έν τούτοις εις πολλά σημεία άνήστιαντο ακόμη μανιωδώς. . . Ο Πέτρος επηδούσε, έπέτα! . . . Έξαφνα η σθάνθη σφοδρόν πληγμα εις τ'ο στήθος, πρ'ος τ'ο μέρος της καρδιάς και εκυλίσθη κάτω! . . . Μόλις έπρόφθασε να ρίξη βστατον βλέμμα πρ'ος τ'ο μέρος της συμπλοκής. Οί κεμαλινοί υπέκυπτον. Οί Έλληνες στρατιώται εμάχοντο ώς ήρως.

Έκλεισε τ'α μάτια του βέβαιος, ότι θραύσμα όβιδος τόν επλήγωσεν εις τ'ο στήθος, εψιθύρισε τ'ο όνομα της άφρα-

βωνιαστικής του και έλιποθύμησεν. . .

Τ'ο βράδυ, μετά τήν λαμπράν νίκην της πρωίας οί Έλληνες στρατιώται ανεπαύοντο γεμάτοι χαράν και ικανοποίησιν. Εις ένα τάν όμιλον κάποιος στρατιώτης διηγείτο κάτι πολύ περιεργον. Οί συνάδελφοί του τόν είχαν περικυκλώσει και άκουγαν εκπληχτικοί:

— Λοιπόν καθώς προχωρούσα ένα κομμάτι όβιδος μ' εχτύπησε κατάστηθα και μ' έρριξε κάτω λιπόθυμο. Πάει, έιπα σκοτώθηκα! . . .

— Κι' όμως δέν ήταν αλήθεια. Τ'ο κομμάτι της όβιδος είχε βρει τ'ο φυλαχτό της άρραβωνιαστικής μου, άλλαξε δρόμο και νάμαι δλονζότανος!

Το Ηρώον Τον Αγώνος

ΟΙ ΤΙΜΗΜΕΝΟΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΜΑΣ

Ιωάν. Κονταξής, Εδ'αγ. Σαϊδάλης, Έμ. Καργιωτάκης, Γεώργ. Ξυράδης, Σ. Βαρδάκης, Εδ'αγ. Καβούρας, Έμ. Μένιγας, Άγ'ισ. Μάρκου, Κ. Καραγιώβινης, Άθ. Μάρκου, Δημ. Βαρούφας, Βασ. Παπαγεωργόπουλος, Π. Χαφιάνης, Στέφ. Χουτόπουλος, Άλέξ. Αθηνιώτης, Γεώργιος Νίνος, Σωτ. Γρανιτσιώτης, Ιωάν. Αρ'χοντής, Ν. Πέφαρης, Άθ. Δημητρακόπουλος, Γεώργ. Λαζάρου, Χρ. Μάντικας, Σ. Βαφειάδης, Κωνστ. Σαλαβρέσκος, Α. Παπαδόπουλος, Χ. Καραγιάννης, Ε. Χατζηνικολάου, Γ. Βαλκανιάς, Μ. Μαπίτσος, Ν. Ανδριόπουλος, Γ. Φλωράκης, Ν. Μακρυγιάννης, Π. Χαίδος, Γ. Μπαρδάκης, Θ. Αλεξόπουλος, Πέτρ. Πασσάς, Ε. Κυριαζής, Σ. Μαραός, Σπ. Πατσιλίβης, Δ. Πέρρος, Μ. Ζαφειρίου, Δ. Ρίτησις, Ι. Γεωργόπουλος, Σ. Μουντζούρης, Κ. Χιος, Άντ. Τζίνης, Δ. Χριστομήλης, Βασίλειος Βέης, Έμμαν. Δορυάκης, Διονυσ. Σταθακόπουλος, Άντ. Στακός, Άγγ. Μελήρης, Άντ. Παπαδόπουλος, Κωνστ. Μινέρης, Χρήστος Παγανάς, Δημήτρ. Παγανάς, Χαρ. Ζόγας, Δημ. Κουζέλης, Άθ. Κλέφτης, Κ. Αναγνωστόπουλος, Ιωάν. Μαρτίνης, Άθαν. Κολοβός, Άλέξ. Μακουστόρης, Μηνάς Πλουμίδης, Μ. Φακός, Χρ. Δενάρδος, Ν. Ηλιοπούλος, Γ. Καυαλάς, Άγγ. Χατζησταματίου, Άναστ. Αλιμπέρτης, Έμ. Τζωρτζάκης, Κ. Ζαβραμάκης, Ν. Κατράκης, Άθ. Ντίνης, Ν. Ηλιοπούλος, Εδ'αγγελ. Ντελιάς, Εδ'αγγ. Μπαλάσκας, Γ. Τσεπελιάς, Κωνστ. Μαρκόπουλος, Διον. Τρυφερός, Άν. Μπούρας, Άθ. Τασούλας, Δ. Σφουρικήνης, Χαρ. Κόλλιας, Εδ'στ. Τασούρας, Άναστ. Μπαγκράτης, Ν. Δαϊλάκης, Άλέξ. Αθανασάκος, Άθ. Τράκας, Άθ. Βέης, Γεώργιος Καλαμπάκης, Ε. Πανταζόπουλος, Άντ. Γκριμπάς, Δ. Καπετανάκης, Βασίλ. Καβαδάς, Παν. Μαρζίνος, Σωτ. Κατσαβός, Ιωάννης Παναρίτης, Ζ. Κορέτας, Ιω. Καβαδιάς, Παν. Λεμπέσης, Ιω. Λιβαρός, Παν. Διαμαντάκης, Ν. Ντάβαρης, Ιωάν. Σταυριανός, Άντ. Σιμιτλής, Κ. Μουχλέης, Εδ'θ. Τερλής, Χρ. Γαλιελάς, Δ. Χρυσόχοος, Άλέξ. Κουρής, Εδ'θμ. Τσούχλος, Σωτ. Πλανάρας, Κ. Χριστούδου Δημ. Δελιγιάννης.

Η "ΝΙΚΗ",

Έβδομαδιαία Εικονογραφημένη Έπιθεώρησις

Γραφεία οδ'ος Βερανζέρου 14

Τιμή εκάστου φύλου λεπτά 30

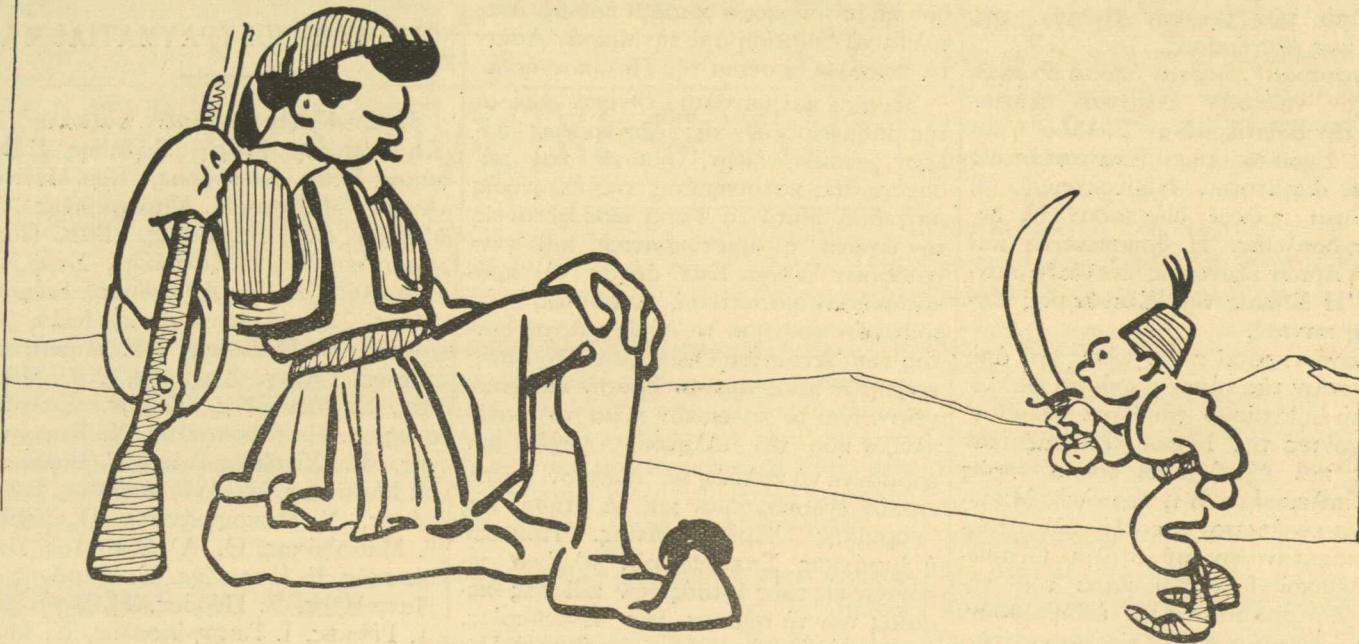
Συνδρομή Έσωτερικού Δρ. 18

Αιγύπτου, Κύπρου και Άγγλίας Σελ. 14

Ευρώπης Φρ. 25

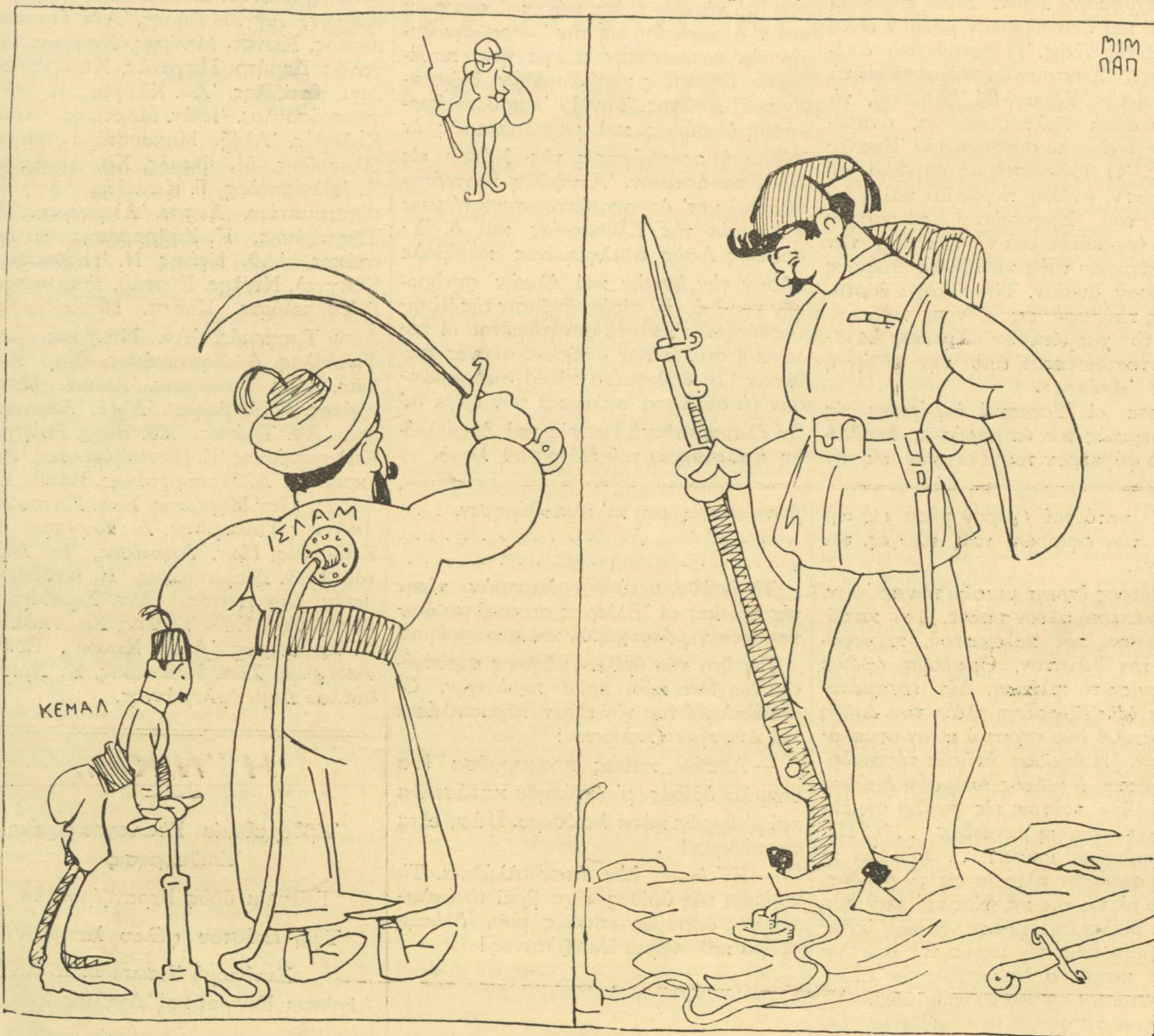
Άμερικ'ης Δολ. 4

ΜΙΜ
ΠΑΠ

— Πρά, όρέ, πρά, θά σέ φονέψω!...
 — Άστα ρέ παλιοζάγαρο, μήν τò κάνης τò φονικό.

ΜΙΜ
ΠΑΠ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ